

Kdo se směje naposled..

Bolest. Ani ne tak vnější, jako vnitřní. Ta vnější už se dala snášet, po všech těch letech. Jenže s tou vnitřní bylo tak těžké se vypořádat. Co jsou ubohé vyražené zuby, podlitiny, zlomená čelist nebo utržené nehty oproti bolesti, která vám s požitkem rozežírání duši, mysl a zbytky hrdosti, která je už i tak zahrabaná hluboko pod zemí, pod suchou, bezcitnou zemí, která pohltí vše tak snadno, jako by to snad ani nebylo. Pocit chladu, špíny, vyčerpání, zbytečnosti, pocit opuštění těla, pocit neexistence.. Duševní nádory, které krvácejí častěji, než její nos, který byl už tolikrát zpřelámán, že téměř ztrácel tvar, ztrácel tvar stejně tak výrazně, jako její osobnost – dříve silná, nyní zlomená, pošlapaná a znehodnocená vším tím hnusem, který na ni on po ta léta házel.

A lidé jen tak chodili okolo. Nikdo si nevšímal utrpení, nikdo si nevšímal prázdnoty, pokud to nebyl zrovna on, na koho byly tyto pocity svaleny. Sobci. Všichni jsou sobci, zahledění sami do sebe, neochotní pomoci člověku v nouzi. Člověku, který už nemá sílu na to, aby si o pomoc řekl sám.

Ty denní hodiny, kdy z ní byla obyčejná prodavačka v potravinách a ne jeho zvíře v kleci, si užívala plnými doušky. Užívala si toho, že může být pohodlně zachumlána ve stereotypu, který jí právě tato práce nabízí. Za pultem si připadala nedotknutelně, měla ráda lidi, kteří před ní se znuřeným výrazem házeli maso, jogurty, sýry, zeleninu a sladkosti pro své rozmazlené dětičky. Bavilo ji pozorovat ostatní, hádat, kam jdou, vyčíst z jejich výrazu, co je trápí a utvářet si představy o jejich povaze. Bavilo ji totiž nemyslet na své problémy, nýbrž na problémy jiných lidí. Ráda si vymýšlela životní příběhy zákazníků, zatímco jim vracela peníze nebo s nuceným úsměvem podávala igelitky. Některé z nich si dokonce i zapisovala, aby přišla na jiné myšlenky. A ono to občas vážně pomáhalo. Aspoň trochu. Když se hodně přemlouvala.

Dnes to ovšem bylo jiné. Dnes se do práce dostala s velkým zpožděním, ono totiž chvíli trvalo, než jí doma málem zpřelámal ruce a zkopal ji tak, že skoro nebyla schopná vstát. Dnes byla naprosto apatická, jak fyzická tak duševní bolest se už nedala snášet a ona se nedokázala donutit ani k ubohému úsměvu na babičku, která jí nechala nějaké ty drobné. Ano, dnes už jí bylo všechno jedno. Pomyslná číše přetekla a ona si připadala jako houba na tabuli, do které společně s vodou nasákne všechna špína a hnus, a ten je pak vyždímán, odteče a nezbude nic. Jenom otisky po tom všem, otisky, které o všem vypovídají. Němí svědkové, kteří nezmizí a pronásledují nás až do konce.

Záda jí bolela víc, než kdy jindy. S levou rukou, kterou jí dnes málem vykloubil, nedokázala skoro ani pohnout. A co bylo nejhorší, nevěděla, jak si má připadat. Zdálo se jí, že z ní všechny pocity zmizely, všechna zášť, vztek, smutek a strach, zdálo se jí, že v ní nezbylo už vůbec nic. Matně cítila jen jakési prázdno, které jí zevnitř zcela zaplňovalo a nedovolovalo jakémukoli jinému pocitu, aby se do ní vedral. Vše okolo sebe vnímala jakoby za oponou – regály s potravinami, pult i všechny zákazníky viděla rozostřeně a kupodivu jí to vůbec nevadilo – bylo jí snad i docela příjemné, jak se z jejího života vytratily všechny ty zbytečně řvoucí barvy a jak z věcí stékaly obrisy, podobně jako stékala krev z jejich zad – zřetelně cítila, jak jí máčí košilku, nedovolil jí totiž vydesinfikovat rány po záchvatu zuřivosti – jako obvykle.

Najednou měla zvláštní pocit a nevěděla, jak ho specifikovat. Bylo to snad smíření? Vnitřní klid? Možná. Nevěděla totiž už vůbec nic. Ale najednou v těch rozteklých obrysech zazářil jasný cíl – musela se smát sama sobě, že myslí na sebevraždu. Není to klišé? Vždy byla proti tomu. Vždyť takto končí osudy skoro všech nespokojených lidí, čte se o tom v novinách, je to tak ohrané. Ale co v její situaci sejde na originalitě?

V práci už končila. Zalezla si honem do skladu a vytáhla z kabelky svou zásobu hypnogenů, jejích věrných přátel, kteří jí pomáhaly utíkat z jejího vlastního poničeného těla a dovolovaly jí, aby se na sebe dívala jinak – očima někoho jiného. Už když poprvé přemýšlela nad sebevraždou, věděla, že se nechce předávkovat. Na to nikdy nebyla. Proto jich spolykala jen sedm a čekala, co se stane. To přeci na předávkování není, že ne? Když se po útrpných osmi minutách začala konečně vzdalovat od svého těla, ale tentokrát víc, než jak byla doposud zvyklá, začala se smát. Začala se na zemi kroutit do klubička a smála se, zatímco jí po tvářích stékaly slzy a ze zad zbytky krve.

A co teď? Jak to udělat? Dokud měla ještě sílu, popadla jeden z těch velkých hřebíků, které se válely na zemi vedle krabic. Ani podřezat se nechtěla – to se jí zdálo ubohé a podřadné, dokonce snad nudné. Podívala se na hřebík a omámena si s ním začala povídat. Nebo si to aspoň myslela. Začalo jí být nesnesitelně horko a zvracet nechtěla, nemůže tu šanci zahodit. Byla definitivně rozhodnutá.

Popadla ten velký hřebík a začala se bodat. Do krku, do hrudníku, do hlavy, do břicha.. Hřebík byl dostatečně dlouhý. Zatímco se v křečích zmítala v kaluži vlastní krve, smála se. Do posledního okamžiku se smála, nebo spíš přes poničené hrdlo vydávala skřeky. Skřeky plné zloby, žalu a výsměchu. Vysmívala se všem, jak jemu, tak všem těm sobcům, po jejichž boku byla nucena žít. Smála se až do konce. Protože kdo se směje naposled...

Christina Didu, MT1
Střední škola uměleckomanažerská, s. r. o.
Táborská 185
Brno
615 00